

Man kan også tale om, at vi giver kommunerne og amtskommunerne en tiltrængt tillids-erklæring. Man kan kalde lovforslaget for en slags kommunernes frihedsbrev til – naturligvis under ansvar – at finde rationelle opgaveløsninger i samarbejde med hinanden.

Kommunalreformen i 1970 kom naturligt til at handle om de fysiske kommunegrænser. L 151 drejer sig om at skabe bedre muligheder for det grænseoverskridende samarbejde.

Regeringen har med lovforslaget ønsket at give kommuner og amtskommuner mulighed for at udføre indtægtsdækket virksomhed i forhold til andre offentlige myndigheder. Det svarer jo reelt til den adgang, som den tidligere regering i 1984 gav de statslige myndigheder for at sikre bedst mulig udnyttelse af de statslige ressourcer.

De kommunale organisationer, som på tværs af partiskel støtter dette lovforslag, har bl.a. peget på, at konkrete sager i de seneste år har vist, at de gældende regler om kommuners og amtskommuners adgang til at udøve erhvervsvirksomhed i nogle tilfælde har kunnet opleves som uklare og som vilkårlige og urimelige, og at reglerne undertiden har været til hindring for en rationel udnyttelse af deres ressourcer. Så enkelt kan det i virkeligheden siges. Regeringen ønsker derfor med lovforslaget også at skabe klarhed om reglerne på dette område.

Lovforslaget har i overensstemmelse hermed først og fremmest til formål at give kommunerne mulighed for en mere rationel udnyttelse af eksisterende ressourcer. Der kan være tale om materiel, maskinpark, arbejdskraft osv.

Der har – og det kan vel næsten kaldes en automatreaktion fra især den borgerlige side her i Folketinget og også fra en række erhvervsorganisationer – været fremført kritik af lovforslagets erhvervsmæssige konsekvenser. Man påstår, at det vil have en ødelæggende virkning for erhvervslivet, især for de små og mellemstore virksomheder.

Den debat, der har været om lovforslaget, har været præget af skræmmebilleder. Det har med et ordvalg, som jo vidner om god sans for det dramatiske, været anført, at kommunerne vil bruge lovforslaget til at udkonkurrere private virksomheder ved hjælp af skattekroner.

Det er en helt forældet tankegang at betragte den offentlige og den private sektor som to helt adskilte sektorer, som ikke bør have noget samarbejde med hinanden.

Det er også en fortidig og uholdbar opfattelse, at der ikke bør kunne være en konkurrence imellem offentlige institutioner og private virksomheder om f.eks. løsningen af de offentlige opgaver.

Regeringen mener ikke, at private, blot fordi de er private, pr. definition er de bedste til at udføre offentlige opgaver. Det er jo heller ikke nogen hemmelighed, at der kan findes eksempler på, at der kan være problemfyldte udliciteringer til private. Også udliciteringer af opgaver til private – og det er meget vigtigt at få det understreget – stiller store krav til den offentlige institutions tilrettelæggelse af processen og også til den efterfølgende kontrol med, at den private leverandør opfylder sin kontrakt.

Det afgørende for regeringen er, at offentlige myndigheder, herunder også kommunerne og amtskommunerne, får de bedste muligheder for at få udført deres opgaver på den mest hensigtsmæssige måde.

Jeg vil også godt sige, at den kritik, der har været af lovforslaget, vidner om en meget ringe forståelse for – eller jeg skulle måske snarere sige ringe tillid til – kommunalpolitikkerne og deres arbejde. Jeg synes i den forbindelse, at det er tankevækkende, at norske kommuner på trods af en meget stor frihed til at indgå i service- og produktionsvirksomhed stort set har valgt at holde sig til de opgaver, der er en direkte følge af deres egen virksomhed.

De kommunale parter her i landet har ikke – og det er så i modsætning til i Norge – markant udtrykt ønske om at få adgang til kommunal erhvervsvirksomhed i almindelighed, men blot om at få adgang til at udnytte deres ressourcer mere optimalt end nu, ligesom de statslige myndigheder, som jeg sagde for lidt siden, har haft det siden 1984.

Så pointen er, at på trods af, at man i Norge har nogle vidtgående regler, har man dér ikke ønsket at udnytte dem fuldt ud. Vi har end ikke ønsket at gå så langt med regelsættet i Danmark, som man har gjort i Norge. Det synes vi ikke der er grund til, og derfor er det skridt, der tages med dette lovforslag, blot at justere i forhold til den faktiske virkelighed.

Der er ingen kommunalpolitikere, der vil gå efter at nedlægge private arbejdspladser. De private arbejdspladser udgør en uundværlig del af skattegrundlaget og dermed selvfølgelig også en helt selvfølgelig del af kommunernes økonomiske eksistensgrundlag.